

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 8C/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120205336
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Raul Pospíšil
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2022:6120205336.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudcom Mgr. Raulom Pospíšilom v právnej veci žalobcu: Mesto Rožňava, so sídlom Šafárikova 499/29, Rožňava, zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Vnenčákovou, Čučmianska dlhá 7, Rožňava, proti žalovaným: 1. MH Invest, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 44/A, Bratislava, IČO: 36 724 530, zastúpený advokátom JUDr. Allanom Böhmom, Jesenského 2, Bratislava, 2. MH Invest II s. r. o., so sídlom Trnavská cesta 100, Bratislava, IČO: 50 021 150, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária REDANT s. r. o., so sídlom Konventná 6, Bratislava, o zaplatenie 20.000,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný v 1. rade **m á** voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

III. Žalovaný v II. rade **m á** voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručенou súdu dňa 20.12.2019 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného v 1. rade na zaplatenie 20.000,- eur a na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

2. Uznesením zo dňa 16.07.2020, č. k. 8C/26/2020 - 164 súd na návrh žalobcu pripustil, aby do konania pristúpila spoločnosť MH Invest II s. r. o. ako žalovaný v 2. rade a zároveň pripustil zmenu petitu v znení: „ Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne od 20.12.2019 do zaplatenia.“

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 20.12.2007 uzatvoril s Ministerstvom Hospodárstva Slovenskej republiky Zmluvu o poskytnutí finančných prostriedkov reg. č. XXX/XXXX-XXXX-XXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vo výške 169.974.833,- Sk za účelom vybudovania priemyselnej zóny v Rožňave. Na základe žiadosti žalobcu č. 24/2009 zo dňa 09.09.2009 o navýšenie dotácie uzatvoril žalobca s Ministerstvom Hospodárstva Slovenskej republiky Zmluvu č. XXX/XXXX-XXXX-XXXX zo dňa 19.10.2009 o poskytnutí finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu na financovanie hrubých terénnych úprav súvisiacich s regionálnym rozvojom na rok 2009 vo výške 1.358.346,54 eur. Dňa 12.12.2007 bola uzavretá mandátna zmluva medzi žalobcom ako mandantom a žalovaným v 1. rade ako mandatárom, predmetom ktorej bol záväzok vykonať záležitosti so zabezpečením prípravných a realizačných prác týkajúcich sa stavby s názvom Priemyselná zóna Rožňava. V zmysle mandátnej zmluvy bol žalovaný v 1. rade povinný konať s potrebnou odbornou starostlivosťou a v súlade s platnými právnymi predpismi SR ako aj v súlade so záujmami mandanta. Žalobca ďalej uviedol, že Úrad vládného auditu rozhodnutím zo dňa 23.04.2018 uložil žalobcovi pokutu vo výške 20.000,- eur za nesplnenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods.

6 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v zhl'adom k následkom porušenia povinnosti zachovávať hospodárnosť (navýšila sa cena realizovanej stavby), rozsahu a vysokej závažnosti porušenia povinnosti zachovávať hospodárnosť (nehospodárne použitie verejných prostriedkov) a dobe trvania porušenia povinnosti zachovávať hospodárnosť. Dôvodil, že pre vznik zodpovednosti subjektu za škodu boli naplnené predpoklady: protiprávny úkon (popísaný v rozhodnutí Úradu vládneho auditu zo dňa 23.04.2018, č. 186/4520/18/26), vznik škody (uloženie pokuty) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody.

4. Po doručení platobného rozkazu, žalovaný v 1. rade v odpore zhodnotil žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú. Namietol svoju pasívnu vecnú legitímáciu, keďže mandátna zmluva bola predmetom zmluvy o prevode časti podniku zo dňa 04.01.2016 medzi žalovaným ako predávajúcim a spoločnosťou MH Invest II, s.r.o. ako kupujúcim. Žalovaný v 1. rade uviedol, že žalobca nepreukázal žiadny protiprávny úkon žalovaného v príčinnej súvislosti s ktorým žalobcovi mala vzniknúť škoda. Poukázal na odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu č. 186/4520/18/26 zo dňa 23.04.2018, v ktorom žalobca uviedol, že zamestnanci odboru kontroly vládneho auditu Ministerstva hospodárstva SR vykonali následnú finančnú kontrolu hospodárenia, efektívnosti a účelnosti použitia finančných prostriedkov za kontrolovaného obdobia od 2009 až 2012, pričom neboli zistené žiadne závažné porušenia. Žalobca ďalej v odvolaní konštatoval, že faktúry prechádzali viacnásobnou kontrolou a boli podpisované jeho zástupcami a povereným zástupcom žalovaného v 1. rade. Na technickú poradu pozýval mandatár aj žalobcu, ktorý bol oprávnený kedykoľvek kontrolovať plnenie predmetu mandátnej zmluvy mandatárom. Z citovaných vyjadrení žalobcu je zrejmé, že žalovaný v 1. rade bol len jedným článkom pri schvaľovaní vystavených faktúr, pričom faktúry podliehali kontrole a schváleniu aj žalobcom, v dôsledku čoho žalobca nesie minimálne časť zodpovednosti za vznik škody a teda nemožno od žalovaného v 1. rade požadovať, aby znášal škodu v rozsahu ako si ju žalobca uplatnil. Žalobca po doručení rozhodnutia Úradu vládneho auditu nekontaktoval žalovaného v 1. rade a neumožnil mu poskytnúť svoje odborné stanovisko k výsledkom auditu. Zároveň žalobca nepodal proti rozhodnutiu Ministerstva financií SR zo dňa 31.07.2018 správnu žalobu, ktorou mohlo byť predmetné rozhodnutie zrušené. Je teda zrejmé, že žalobca mohol škodu odvrátiť alebo zmierniť už v čase schvaľovania faktúr a aj po vydaní predmetných rozhodnutí, avšak tak neurobil, v dôsledku čoho v zmysle § 384 ods. 1 Obchodného zákonníka nie je žalovaný v 1. rade povinný škodu nahradiť. Žalobca dňa 17.10.2008 uzatvoril Zmluvu o dielo č. XXX/XXXX so spoločnosťou PKB Invest, s.r.o. V rámci dojednanej ceny mala spoločnosť PKB Invest, s.r.o. subdodávateľovi X. Q. uhradiť poplatok za uskladnenie odpadu, poplatok za skládku a režijné náklady. V rozhodnutí Úradu vládneho auditu sa uvádza, že vážne lístky, ktoré boli predložené aj žalobcovi preukazujú, že odpad bol zo stavby odvezený a bol odovzdaný na skládku. Nie je však (údajne) preukázané, že bol zaplatený poplatok za skládku a nie je identifikovaný pôvodca odpadu a stavba, z ktorej odpad pochádza. Z uvedeného podľa žalovaného v 1. rade vyplýva, že pokiaľ došlo k porušeniu nejakého záväzku, tak jedine k porušeniu záväzku spoločnosti PKB Invest, s.r.o., ktorá vystavila faktúry za činnosti, ktoré nevykonala a neuvádzala údaje, ktoré boli vyžadované zákonom. Od žalovaného v 1. rade nemožno vyžadovať, aby za účelom preverenia oprávnenosti predložených faktúr preveroval skutočnosti, ktoré boli predmetom vládneho auditu. Žalovaný v 1. rade v rámci odbornej starostlivosti preveril súlad súpisu prác vo faktúrach so stavebným denníkom, vážnymi lístkami a zmluvou medzi spoločnosťou PKB invest a X. Q., čo bolo postačujúce aj pre následnú finančnú kontrolu vykonanú Ministerstvom hospodárstva SR.

5. Žalobca na odpor reagoval, že ak by aj na jeho strane došlo k pochybeniu, pri splnení si svojej zákonnej povinnosti mandatára postupovať s odbornou starostlivosťou, by vytýkané nedostatky odhalil a odstránil a tým zabránil neskoršiemu vzniku škody na strane žalobcu. Na to, aby mohol odvrátiť škodu by najprv o jej hrozbe musel vedieť, čo ako subjekt, ktorý uzavrel mandátnu zmluvu v pozícii mandanta a odôvodnene očakával, že riadne zriadenie záležitostí obstará mandatár, nemohol vedieť. Bolo úlohou žalovaného v 1. rade, ktorý pre žalobcu obstarával zhotovenie stavby, zabezpečiť riadnym spôsobom odvoz odpadu. Tým, že si žalovaný v 1. rade uvedenú povinnosť nesplnil, došlo k uloženiu pokuty žalobcovi a tým aj k vzniku škody na strane žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že zmluvu o dielo so spoločnosťou PKB Invest, s.r.o. uzatváral v mene žalobcu práve žalovaný v 1. rade a preto je za porušenie povinností v súvislosti s odvozom odpadu v zmysle bodu 5.2 mandátnej zmluvy zodpovedný práve žalovaný v 1. rade resp. jeho právny nástupca.

6. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 09.06.2020 uviedol, že povinnosti žalovaného v 1. rade ako mandatára sú definované v článku 3. bod 3.2 Mandátnej zmluvy. Tieto povinnosti žalovaného žalobca svojím výkladom neprimerane rozširuje, keď tvrdí, že v rámci konania s odbornou starostlivosťou mal žalovaný odhaliť také pochybenia tretích osôb pri uskutočňovaní činností, na ktoré boli uzavreté realizačné zmluvy, ktoré neodhalila ani finančná kontrola Ministerstva hospodárstva SR. Predložením

vážnych lístkov bolo pre účely vykonávania kontroly dostatočne preukázané, že k vykonaniu činnosti, za ktorú sa fakturovaná suma uhrádzala došlo, keďže vážne lístky obsahovali dátum a čas odovzdania odpadu na skládku, množstvo odpadu v tonách, identifikáciu vozidla, podpis vodiča, podpis a pečiatku X.. Q.. Žalobca nemôže úspešne tvrdiť, že nemohol vedieť o hrozbe škody, nakoľko škoda žalobcovi vznikla nie konaním alebo opomenutím žalovaného, ale až uložením pokuty za činnosť vykonanú pre žalobcu spoločnosťou PKB invest. Žalovaný síce dojednal uzavretie zmluvy medzi žalobcom a spoločnosťou PKB invest, ale nebolo povinnosťou žalovaného preverovať také podrobnosti konania povinnosťou žalovaného preverovať také podrobnosti konania spoločnosti PKB invest respektíve jej subdodávateľov, ako je zaplatenie poplatku za uloženie odpadu.

7. Žalobca nepreukázal, že by konaním žalovaného, resp. jeho opomenutím, došlo k zanedbaniu konania s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho by žalobcovi vznikla škoda. Žalobca ani nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním žalovaného. Z ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka vyplýva vyjadrenie pojmu škoda a k tomu, aby mohlo ku škode dôjsť, sa vyžaduje naplnenie právnych predpokladov škody. Škoda, pri ktorej musia byť dokázané jej právne predpoklady, aby bolo možné vôbec o škode hovoriť, je základom, za ktorým nasleduje zodpovednosť konkrétneho subjektu, v danom prípade žalovaného v 1. rade, ktorý sa jej môže zbaviť, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej činnosti s odbornou starostlivosťou. Žalobca, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody je nositeľom dôkaznej povinnosti právnych predpokladov škody, aby bolo možné o škode vôbec hovoriť. Porušenie povinností žalovaného v 1. rade sa mohlo týkať len povinností, uložených mu mandátnou zmluvou a zákonom. Vyžadovať od mandátára možno iba zmluvne dohodnuté, jasne a konkrétne vyšpecifikované obchodné záležitosti, teda úkony a služby, ktoré má mandatár zabezpečiť. Škoda žalobcovi vznikla až uložením pokuty a nie údajným nezabezpečením riadneho uloženia odpadu. V rozsahu činností, ktoré mal žalovaný v zmysle mandátnej zmluvy zariaďovať, nebolo zabezpečenie odvozu odpadu obsiahnuté. Žalovaný v 1. rade sa ani v mandátnej zmluve, ani inde nezaručil za splnenie záväzkov spoločnosťou PKB invest alebo jej subdodávateľmi. Žalobca sa tiež mylne domnieva, že žalovaný v 1. rade zariaďoval záležitosti prostredníctvom tretích osôb. Žalovaný v 1. rade zariaďoval záležitosti, ktoré boli predmetom mandátnej zmluvy, osobne - ako je zrejme aj zo zmluvy s PKB invest, ktorú podpísal v mene a na účet žalobcu. Nebolo povinnosťou žalovaného v 1. rade, vyplývajúcou z mandátnej zmluvy alebo akéhokoľvek právneho predpisu skúmať, či obchodní partneri, s ktorými uzavrel v rámci vykonávania činností podľa mandátnej zmluvy zmluvný vzťah, dojednanú činnosť vykonávali osobne alebo prostredníctvom tretích osôb, pokiaľ preukázateľne došlo k jej riadnemu vykonaniu, čo žalovaný v 1. rade riadne skontroloval preverovaním súladu súpisu prác vo faktúrach so stavebným denníkom, vážnymi lístkami a zmluvou medzi spoločnosťou PKB invest a X.. Q.. Žalobca však bez akéhokoľvek odôvodnenia nepovažuje všetky vyššie uvedené kroky za dostatočné, čím neprímerane rozširuje rozsah konania s odbornou starostlivosťou nad rámec ustálenej praxe.

8. Žalovaný v 2. rade rovnako vyhodnotil žalobu za zjavne nedôvodnú. Žalovaný v 2. rade vzniesol námietku premlčania s tým, že nárok je v celom rozsahu premlčaný. Hmotnoprávnu námietku odôvodnil tým, že Obchodný zákonník v § 398 ustanovuje premlčaciu dobu subjektívnu a objektívnu. Začiatok ich plynutia je upravený odlišne, pričom platí, že ak sa skončí plynutie čo i len jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie ešte druhá z premlčacích lehôt. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v prípade nároku na náhradu škody je v uvedenom ustanovení naviazaný na subjektívne okolnosti, a to vedomosť poškodeného o vzniku škody a vedomosť o subjekte, ktorý je povinný škodu nahradiť. Z dôkazných listín pripojených žalobcom možno usúdiť, že žalobcom tvrdená škoda mohla vzniknúť najskôr v momente, kedy vznikla žalobcovi povinnosť pokutu zaplatiť, čiže po právoplatnosti rozhodnutia. Nakoľko z predložených dôkazných listín táto skutočnosť vôbec nevyplýva (a ani nie je zrejme, kedy alebo či vôbec žalobca pokutu zaplatil, teda v akom okamihu malo dôjsť k zmenšeniu majetkového stavu žalobcu spôsobeného tvrdeným spôsobením škody), nemožno okamih vzniku domnenej škody ani ustáliť. S ohľadom na dĺžku premlčacej doby, ktorá je v zmysle § 397 Obchodného zákonníka štvorročná, ako aj moment podania návrhu a subjekt, voči ktorému návrh smeroval, možno predpokladať, že subjektívna premlčacia lehota bola zachovaná. Iná situácia však platí v prípade uplynutia objektívnej premlčacej doby, ktorej začiatok plynutia nie je na rozdiel od subjektívnej lehoty naviazaný na subjektívny prvok. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej je spojený s momentom porušenia povinnosti, z ktorej škoda plynie, a to bez ohľadu na to, či škoda v tento moment aj skutočne vznikla, pričom právo na náhradu škody sa premlčí za desať rokov od uvedeného momentu. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu a jeho zdôvodnenia toho, v čom malo porušenie záväzkovej povinnosti žalovaného spočívať, ako aj odvolávania sa žalobcu na odôvodnenie rozhodnutia je nesporné, že žalobca vidí protiprávny úkon v porušení povinnosti žalovaného v 1. rade zachovávať hospodárnosť pri plnení mandátnej zmluvy. Na základe toho potom možno ustáliť, v akom časovom rozmedzí malo

k tvrdenému porušovaniu záväzkovej povinnosti dochádzať - doba trvania porušenia povinnosti bola vymedzená v rozhodnutí obdobím úhrad 8 faktúr od 23.03.2009 do 17.02.2010. Pripustením výkladu, že žalobca si svoj nárok voči žalovanému v 2. rade uplatnil už podaním vyjadrenia žalobcu 23.03.2020, je nepochybné, že tak žalobca učinil až po tom, čo uplynula 10-ročná objektívna premlčacia lehota, ktorá v zmysle vyššie uvedeného uplynula dňom 17.02.2020, čiže 10 rokov potom, čo malo dôjsť k porušeniu povinnosti (resp. kedy mala byť záväzková povinnosť porušená naposledy). Obe premlčacie lehoty plynú nezávisle a samostatne, avšak márnym uplynutím čo i len jednej z nich dochádza k premlčaniu práva. Žalovaný v 2. rade ďalej uviedol, že pochybná je aj samotná existencia nároku žalobcu na náhradu škody. Predovšetkým nie sú naplnené žalobcom tvrdené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného v 1. rade na náhradu škody. Vznik tvrdenej škody nemá svoj pôvod v plnení zmluvných povinností žalovaného na základe mandátnej zmluvy. Dôvodom uloženia pokuty bolo nevhodné nakladanie s finančnými prostriedkami, pretože odôvodnenosť poplatkov za uloženie zeminy na skládku v Bretke neboli v zmysle rozhodnutia dostatočne preukázané, keďže prevádzkovateľ skládky (X.. S. Q.) nemal zaplatený poplatok za uloženie odpadu a teda nemohol odpad skladovať a nemal na to ani povolenie. X.. S. Q. bol subdodávateľom zhotoviteľa diela - spoločnosti PKB invest, s.r.o. a nie subjekt, s ktorým žalobca alebo žalovaný v 1. rade uzatvárali zmluvný vzťah v súvislosti so zhotovením diela (plnením mandátnej zmluvy). Predmetná zmluva o dielo bola uzatvorená dňa 17.10.2008 medzi spoločnosťou PKB invest, s.r.o. a žalobcom za účasti žalovaného v 1. rade, čiže akákoľvek zodpovednosť za škodu leží vo sfére zodpovednosti zhotoviteľa (PKB invest, s.r.o.) voči objednávateľovi (žalobca) v rámci zmluvy o dielo. Žalovaný v 2. rade ďalej poukázal na to, že pri čerpaní finančných prostriedkov za účelom realizácie stavby „Priemyselná zóna Rožňava“ to bol práve žalobca, kto zodpovedal za účelné, hospodárne a efektívne použitie finančných prostriedkov a ich riadne vedenie v účtovnej evidencii (článok 7.2 a 7.7 Zmluvy). Ak niektorými z týchto činností poveril mandátnou zmluvou žalovaného v 1. rade, neznamená to, že žalobca je pozbavený akejkoľvek zodpovednosti. Žalobca pri svojom závere úplne ignoruje skutočnosť, že to nebola výhradne osoba žalovaného v 1. rade, kto odsúhlasoval plnenia faktúr (nehovoriac o navyšovaní hodnoty zákazky na základe dodatkov k zmluve o dielo), ale vyžadoval sa na to aj súhlas samotného žalobcu, preto nie je celkom zrejmé, ako môže z vlastného konania (resp. opomenutia konania) vyvodzovať výhradnú zodpovednosť len jednej zo strán. Pri tom odkázal na pasáže odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty.

9. Ďalej sa vyjadril k obrane žalovaného v 1. rade vo veci jeho pasívnej vecnej legitímácie, keď platí, že podľa § 477 ods. 3 ObZ žalovaný v 1. rade zo zákona ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim. Žalobca mal teda v zmysle § 306 ods. 1 ObZ svoj nárok uplatniť najskôr voči žalovanému 2, no žalovaný v 1. rade je v tomto konaní nepochybne pasívne vecne legitímovaný. Keďže si žalobca na súde uplatnil svoj nárok najskôr proti žalovanému v 1. rade ako ručiteľovi a nie proti žalovanému 2 ako dlžníkovi, tak sa tým nezastavilo plynutie premlčacej doby na náhradu škody aj vo vzťahu k žalovanému 2, pretože obidve premlčacie lehoty majú samostatný režim.

10. Žalovaný v 1. rade rovnako vzniesol námietku premlčania. Uviedol, že rozhodnutia v správnom konaní identifikovali obdobie kedy dochádzalo k porušeniu povinností pri hospodárení s verejnými prostriedkami počnúc 23.3.2009, čo aj vzhľadom na znenie zákona o tom, že objektívna premlčacia lehota začína plynúť dňom porušenia právnej povinnosti, je deň začiatku plynutia premlčacej doby, ktorá teda márne uplynula už 23.3.2019, keďže nárok bol uplatnený až v decembri 2019. Právo žalobcu (hypotetické) je premlčané a podľa ust. § 306 ods. 2 Obchodného zákonníka môže ručiteľ voči veriteľovi uplatniť všetky námietky, na ktoré je oprávnený dlžník. Doplnil, že povinnosťou podľa ust. § 19 ods. 6 zákona č. 523/2004 Z.z. bol viazaný jedine a výlučne žalobca ako subjekt verejnej správy, pričom uzavretím Mandátnej zmluvy zo dňa 12.12.2007 so žalovaným v 1. rade sa žalobca tejto povinnosti nezbavil. Túto svoju zákonnú povinnosť už zo samotnej podstaty veci nemôže platne previesť na inú osobu.

11. Žalobca k vznesenej námietke premlčania uviedol, že podľa § 398 Obchodného zákonníka pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti. Táto lehota plynie odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti alebo odo dňa, keď nastali skutočnosti, z ktorých vzniklo poškodenému právo na náhradu škody. Desiatročná premlčacia doba sa uplatní, len ak sa právo nepremičalo predtým vo všeobecnej štvorročnej premlčacej dobe. Objektívna premlčacia doba je len obmedzením subjektívnej doby, nie jej predĺžením. Niekedy však škoda vznikne až neskôr. Ak by objektívna doba mala aj v takýchto prípadoch začať plynúť už od škodnej udalosti, hrozí riziko, že sa právo na náhradu škody môže premlčať ešte pred tým, ako vznikla sama škoda. Žalobca má za to, že voči žalovanému nemohol premlčať skôr ako 10 rokov od ukončenia povinností súvisiacich s plnením mandátnej zmluvy prípadne nie skôr ako 10 rokov od povinností

vyplývajúcich zo Zmluvy o dielo „Priemyselná zóna Rožňava“. Opakovane poukázal na skutočnosť, že táto zmluva o dielo nebola pripravená žalobcom, ale žalovaným v 1. rade. Žalovaný v 1. rade vystupoval v rámci tohto zmluvného vzťahu za objednávateľa (žalobcu) a rozhodné je, že práve žalovaný v 1. rade a ním poverené osoby boli jediné oprávnené rokovať vo veciach zmluvných, cenových, technických a realizačných. Žalobca nemal žiaden dosah na dojednania obsiahnuté v zmluve ani na výkon kontroly, či realizačné práce.

12. Na základe vykonaného dokazovania, oboznámením sa so všetkými listinnými dôkaznými prostriedkami, ako aj ostatnými listinami tvoriacimi obsah spisu, dospel súd k nasledovným skutkovým zisteniam:

13. Žalobca dňa 20.12.2007 uzatvoril s Ministerstvom Hospodárstva Slovenskej republiky Zmluvu o poskytnutí finančných prostriedkov reg. č. XXX/XXXX-XXXX-XXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vo výške 169.974.833,- Sk za účelom vybudovania priemyselnej zóny v Rožňave.

14. Podľa článku VII bod 7.2 Zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov reg. č. XXX/XXXX-XXXX-XXXX žalobca zodpovedá za účelné, hospodárne a efektívne použitie finančných prostriedkov a ich riadne vedenie v účtovnej evidencii.

15. Dňa 12.12.2007 žalobca ako mandant a žalovaný v 1. rade ako mandatár uzavreli Mandátnu zmluvu, predmetom ktorej bol záväzok vykonať záležitosti so zabezpečením prípravných a realizačných prác týkajúcich sa stavby s názvom Priemyselná zóna Rožňava. Podľa bodu 3.2 mandátnej zmluvy bol mandatár povinný vykonávať nasledovné záležitosti: projektová a inžinierska činnosť, verejné obstarávanie zhotoviteľa projektovej a inžinierskej činnosti a zhotoviteľa stavebných prác, realizačná činnosť týkajúca sa stavby, zastupovanie mandanta v stavebnom a kolaudačnom konaní a zastupovanie mandanta pri majetkovoprávnom vysporiadaní nehnuteľností.

16. Podľa bodu 4.1 mandátnej zmluvy je mandatár povinný pri zriaďovaní činností konať v súlade s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky, s potrebnou odbornou starostlivosťou, ako aj podľa pokynov mandanta, a to v súlade so záujmami mandanta, ktoré sú, alebo musia byť mandatárovi známe, dodržiujúc pri tom všetky ustanovenia zmluvy.

17. Úrad vládneho auditu rozhodnutím zo dňa 23.04.2018, č. XXX/XXXX/XX/XX uložil žalobcovi pokutu vo výške 20.000,- eur. Úrad vládneho auditu v rozhodnutí uviedol, že Mesto Rožňava (žalobca) uhradením faktúr vyhotovených zhotoviteľom PKB Invest, s.r.o. v období od 23.03.2009 do 17.02.2010 za poplatok za uloženie zeminy na skládku a poplatok za skládku bez ich skutočného preukázania neminimalizovalo náklady na vykonanie stavby, čím nezachovalo v súlade s § 19 ods. 6 zák. č. 523/2004 Z. z. hospodárnosť použitia verejných prostriedkov poskytnutých Ministerstvom hospodárstva SR na základe Zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov reg. č. 449/2007-3100-3200.

18. Ministerstvo Financíí Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 31.07.2018, č. k. K.-XXX napadnuté rozhodnutie Úradu vládneho auditu zo dňa 23.04.2018, č. 186/4520/18/26 potvrdilo.

19. Podľa výpisu z účtu žalobcu, žalobca dňa 15.10.2018 uhradil pokutu vo výške 20.000 eur.

20. Podľa § 566 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, mandátnou zmluvou sa mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu.

21. Podľa § 567 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, mandatár je povinný postupovať pri zariaďovaní záležitosti s odbornou starostlivosťou.

22. Podľa § 567 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, činnosť, na ktorú sa mandatár zaviazal, je povinný uskutočňovať podľa pokynov mandanta a v súlade s jeho záujmami, ktoré mandatár pozná alebo musí poznať. Mandatár je povinný oznámiť mandantovi všetky okolnosti, ktoré zistil pri zariaďovaní záležitosti a ktoré môžu mať vplyv na zmenu pokynov mandanta.

23. Podľa § 573 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, mandatár nezodpovedá za porušenie záväzku osoby, s ktorou uzavrel zmluvu pri zariaďovaní záležitosti, ibaže sa v zmluve zaručil za splnenie záväzkov prevzatých inými osobami v súvislosti so zariaďovaním záležitosti.

24. Podľa § 373 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

25. Podľa § 398 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

26. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená porušením zmluvných povinností, plynúcich z mandátnej zmluvy, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade. Žalobcovi mala byť škoda spôsobená tým, že žalovaný v 1. rade ako mandatár predmetnej mandátnej zmluvy porušil svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, keď pri zariaďovaní záležitosti žalobcu (realizovaní stavby „Priemyselná zóna Rožňava“) ako mandanta predmetnej mandátnej zmluvy, nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

27. Súd sa v prvom rade musel vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaných. Obchodný zákonník má komplexnú úpravu premlčania obsiahnutú v §§ 391 až 408. Upravuje začiatok a plynutie premlčacej doby i jej dĺžku. Podľa ustanovenia § 398 Obchodného zákonníka, pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je desaťročná a začína plynúť v okamihu škodnej udalosti. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

28. Z vykonaného dokazovania najmä z listinných dôkazov založených v spise má súd za preukázané, že Úrad vládného auditu rozhodnutím zo dňa 23.04.2018, č. 186/4520/18/26 uložil žalobcovi pokutu vo výške 20.000,- eur, pričom Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 31.07.2018, č. k. K.-XXX napadnuté rozhodnutie Úradu vládného auditu zo dňa 23.04.2018, č. XXX/XXXX/XX/XX potvrdilo. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je aj podľa ustálenej rozhodovacej praxe spojený s momentom porušenia povinnosti, z ktorej škoda plynie, a to bez ohľadu na to, či škoda v tento moment aj skutočne vznikla, pričom právo na náhradu škody sa premlčí za desať rokov od uvedeného momentu. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu a jeho zdôvodnenia toho, v čom malo porušenie záväzkovej povinnosti žalovaného v 1. rade spočívať, ako aj s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia Úradu vládného auditu zo dňa 23.04.2018, č. 186/4520/18/26 je nesporné, že žalobca vidí protiprávny úkon v porušení povinnosti žalovaného v 1. zachovávať hospodárnosť pri plnení mandátnej zmluvy. Na základe toho potom možno ustáliť, v akom časovom rozmedzí malo k tvrdenému porušovaniu záväzkovej povinnosti dochádzať - doba trvania porušenia povinnosti bola vymedzená rozhodnutím Úradu vládného auditu zo dňa 23.04.2018, č. XXX/XXXX/XX/XX obdobím úhrad 8 faktúr od 23.03.2009 do 17.02.2010. Vzhľadom na znenie § 398 Obchodného zákonníka o tom, že právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti, možno v okolnostiach daného prípadu stanoviť začiatok plynutia premlčacej objektívnej doby na deň 23.03.2009 (kedy došlo k porušeniu povinnosti, ktorá bola konštatovaná v rozhodnutí Úradu vládného auditu zo dňa 23.04.2018, č. XXX/XXXX/XX/XX). Žalobca si svoj nárok voči žalovanému v 1. rade uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 20.12.2019 a voči žalovanému v 2. rade podaním, doručeným súdu dňa 23.03.2020, z čoho nepochybne vyplýva, že tak žalobca spravil až po tom, čo uplynula 10-ročná objektívna premlčacia lehota, ktorá v zmysle vyššie uvedeného uplynula dňom 23.03.2019, čiže 10 rokov potom, čo malo dôjsť k porušeniu povinnosti.

29. K tvrdeniam žalobcu, že desaťročná premlčacia doba sa uplatní, len ak sa právo nepremiľalo predtým vo všeobecnej štvorročnej premlčacej dobe, a že ak by objektívna doba mala aj v takýchto prípadoch začať plynúť už od škodnej udalosti, hrozí riziko, že sa právo na náhradu škody môže premlčať ešte pred tým, ako vznikla sama škoda, súd uvádza, že z gramatického výkladu platnej právnej úpravy (konkrétne § 398 Obchodného zákonníka) nevyplýva viazanie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby na vznik škody. Súd v tomto smere poukazuje aj na systematické súvislosti, keď zákonodarca viaže začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby výlučne na škodovú udalosť aj v iných ustanoveniach či právnych predpisoch, ako napr. § 106 ods. 3 OZ, § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, kde je rozhodujúcim momentom doručenie nezákonného rozhodnutia. Zákonodarca súčasne systematicky vylúčil plynutie objektívnej premlčacej doby pri škode na zdraví (§ 106 ods. 2 OZ), keď poskytol veriteľovi neobmedzený časový priestor pre uplatnenie nároku (veriteľ je limitovaný výlučne dvojročnou subjektívnou premlčacou dobou). Na záver uvedené tvrdenia podporuje aj samotný účel inštitútu premlčania (ochrana dlžníka pred právnou neistotou, predchádzanie nehospodárnym súdnym sporom).

30. Je pravdou, že výšku sankcie (škody) limitovalo obdobie, v ktorom dochádzalo k úhradám sporných faktúr a tiež konečná výška sporných úhrad. Avšak k prvému porušeniu zmluvných povinností mandátára (ktorými argumentovala žaloba) a teda začiatku plynutia premlčacej doby, ako ho definuje ObZ podľa výstupov správneho konania došlo už úhradou prvej spornej faktúry 23.03.2009. Iný výklad, ktorý by viazal termín počiatku plynutia premlčacej lehoty na x-té porušenie zmluvných povinností, ktoré sú samozrejme skutkovo vymedzené spoločným zmluvným základom, ale inak autonómne, nemá oporu v citovanej právnej úprave.

31. Na vyššie uvedenom závere súdu nič nemení ani skutočnosť, že žalobca svoj nárok uplatnil najskôr voči ručiteľovi, ktorá vada (ust. § 306 ods. 1 ObZ) bola odstránená rozšírením žaloby aj proti dlžníkovi. Ak platí, že ručiteľovi nemôže skončiť premlčacia doba prv než dlžníkovi, bola v danom prípade táto podmienka splnená, keď žalovanému v 2. rade márne uplynula premlčacia lehota 23.03.2019, mal po tomto termíne aj žalovaný v 1. rade, ako zákonný ručiteľ, priestor na účinné použitie hmotnoprávnej námietky.

32. Ďalšie návrhy na dokazovanie súd zhodnotil ako neúčelné.

33. Napriek tomu, odhliadnuc od konštatovaného premlčania nároku, aj na základe doposiaľ vykonaného rozsahu dokazovania a vyhodnotenia procesných prostriedkov strán sporu, sa nejaví žaloba dôvodná.

34. Jadrom jej odôvodnenia je deklarovaná a nedodrжанá vysoká miera schopnosti mandátára konať s potrebnou odbornou starostlivosťou, s dostatočným profesionálnym personálnym a technickým zabezpečením a v súlade so záujmami žalobcu. Na druhej strane, vychádzajúc aj z procesnej obrany žalovaných, je z rozhodnutí Úradu vládného auditu a Ministerstva financií jednoznačne skutkovo identifikovaný delikt, spočívajúci v tom, že subdodávateľ z inkasovaných úhrad nezaplatil príslušnému subjektu poplatok za uloženie odpadu. Zodpovednosť žalobcu za tento delikt správne orgány nielen, že vyvodili hneď z niekoľkých ustanovení zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, ale opreli ju aj o ustanovenia Zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov č. XXX/XXXX-XXXX-XXXX, uzavretej dňa 20.12.2007 medzi Ministerstvom hospodárstva SR a žalobcom, a čo je najpodstatnejšie, aj o ustanovenia samotnej mandátnej zmluvy. Rovnako, z rozhodnutia ÚVO vyplýva, že namietané úhrady odchádzali z účtu žalobcu, pričom podľa Zmluvy o dielo mali úhrady zodpovedať prácam, odsúhlaseným oprávnenou osobou objednávateľa. Žalobca v správnom konaní tvrdil, že dôsledne kontroloval opodstatnenosť každej faktúry a všetky faktúry prechádzali viacnásobnou kontrolou a boli podpísané zástupcom žalobcu. To všetko prezentuje obraz o minimálne podstatnej miere ingerencie žalobcu v skutkových okolnostiach vzniku sankcie. Preto už len výška nároku nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, práve naopak.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu zamietol, vrátane náhrady nákladov spojených s uplatnením nedôvodnej pohľadávky.

36. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Žalovaní mali vo veci plný úspech, preto im súd v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá (§ 48 ods. 2 Exekučného poriadku).

Exekúciu vykoná exekútor, ktorého na vykonanie exekúcie poverí súd (§ 55 ods. 1 Exekučného poriadku).